

[Hartvig Frisch.]

levede. Det sagde det ærede Medlem ikke et eneste Ord om, og det havde vel været af en vis Interesse at høre.

Der var et andet æret Medlem, der gik videre og direkte krævede Danmarks Udtræden af Folkeforbundet, og det var det samme ærede Medlem Hr. Hartel, der i samme Aandedrag krævede den danske Presse kneblet af Hensyn til Tyskland. Det er muligt, at det ærede Medlem kommer til det Resultat, at vi skal udmelde os, simpelt hen som Repræsentant for det eksporterende Landbrug, men selv ud fra en saadan Betragtning burde det ærede Medlem vel ogsaa tænke lidt paa England, hvortil vi dog sælger de $\frac{3}{4}$ af vore Landbrugsprodukter. Ansvarlig Udenrigspolitik kan næppe drives saa letsindigt som af det ærede Medlem anvist. Vor Stilling til det øvrige Norden har det ærede Medlem vist heller ikke overvejet. Hans Parti, Det frie Folkeparti, var dog ellers med i den fælles Jagt paa Statsministeren efter Talen i Lund, fordi denne havde taget Afstand fra Agitationen for nordisk Forsvarsforbund.

Et andet æret Medlem, Hr. Victor Pürschel, talte i Anledning af München-Mødet om dette Forsøg paa at knytte Forbindelser, der var bragt haabløst i Vilderede og Forvirring nede i den ulykkelige Institution, der hedder Folkenes Forbund. Man fristes til at spørge det ærede Medlem, om han selv synes, at Verden er blevet lykkeligere eller sikrere, siden Genève har mistet sin Indflydelse. Det er tydeligt, at Rom—Berlin—Tokio-Aksen er blevet styrket, og det er maaske det, som fremkalder det ærede Medlems Begejstring, der strømmer gennem hele Spalte 1201. Men hvorfor saa camouflere det som en Fredsbegejstring, der slet ikke ligger for det ærede Medlem, og som desværre heller ikke stemmer med den Virkelighed, der fulgte efter München, den, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller meget rigtigt gengav ved Ordene: Rust, rust, rust!

Om de samme bevægede Krisedage i September fremkom det ærede Medlem Hr. Schmidt ogsaa med en Udtalelse, hvis Ro og Beherskethed jeg kun skal anerkende. Det ærede Medlem gik lige til Sagen og spurgte simpelt hen om Sympatien, idet han konstaterede — det findes Sp. 174 —, at Sympatien ikke blot for Statsministerens Vedkommende, men for de fleste Danskes Vedkommende har ligget paa tjekkisk Side. Jeg skal her slet ikke uddybe, at et lille Folk altid røres stærkt af Begivenheder, der overgaar en anden mindre Stat, men

selve Spørgsmaalet om Sympati kalder paa saa mange Erindringer hos mig, at jeg ikke kan tilbageholde en kort Bemærkning, der ogsaa vedrører mit Parti og den danske Arbejderklasse.

Jeg mindes en Tid, navnlig lige efter den store Krig, da det var en brydsom og ilde hørt Ting at nære Sympati for det tyske Folk. Der var dengang store Kredse inden for det danske Folk, og særlig inden for den danske Arbejderklasse, der ikke blot aabnede deres Hjem for tyske Børn, men ogsaa gjorde Front mod den hadefulde Stemning, der var fremme paa Overfladen dengang. Tror det ærede Medlem, at Stemningen i disse Kredse over for selve det tyske Folk er anderledes nu? Det er den ikke. Der findes intet Nationalhad i det danske Folk mod noget Folk. Men de politiske Ideologier er nu formet saadan i den Verden, der omgiver os, at de samme Kredse i Danmark, der i sin Tid bar den „Sympati“, det ærede Medlem taler om, nu ser sig angrebet som Marxist-Pak, ser, at vore Frihedsidealers tilsmuds, at vor demokratiske Ære beklækkes.

Det ærede Medlem kender tilstrækkeligt til Stemningerne i vort Folk til at forstaa Sondringen mellem de Følelser, som disse politiske Ideologier fremkalder og maa fremkalde hos ærekære Mænd, og saa Følelsen over for selve det tyske Folk. Et Folk som det tyske vilde dog foragte Mænd, der lod et saadant Stempel sætte paa sig uden at tage til Gemæle, og uden at tilbagevise Beskyldninger rettede mod deres Ære.

I Forbindelse med disse Betragtninger, som jeg som dansk Socialdemokrat har villet fremføre for at klarlægge Forskellen mellem Følelser knyttet til Nationer og Følelser knyttet til politiske Ideologier, ser jeg mig desværre nødsaget til ogsaa at rette nogle Ord til det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel.

Det ærede Medlem vilde tale saa fint, saa overordentlig fint om Jødespørgsmaalet og vilde bevidne, at han ikke var Antisemit. Men det ærede Medlem fik dog stukket den nazistiske Hestefod saa langt frem, at han fik slaaet Marxisme og Jødedom sammen til eet. Ikke blot var Marx Jøde, men hans Ideer var i væsentlig Grad udbredt ved Jødernes Medvirkning, sagde det ærede Medlem. Det ærede Medlems Paastand herom kan ikke være bygget paa danske Erfaringer eller nordiske overhovedet, men Hensigten med Anbringelsen var tydelig nok, og den uddybedes i det dunkle Udtryk om den jødiske Indflydelse herhjemme, der er noget stærkere, end Flertallet af Landets